

אוסף סיפורים "שעד"
מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

איך שברכת המזון בכוונה הציל נכדתו מלהתחתן בעכו"ם (מספר " המברך יתברך" מהרה"ג ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א עמוד נ"ה בהג"ה) (נשלח ע"י הרב יהודה לב שליט"א)

סיפר לי פעם יהודי סיפור נפלא המוכיח במעט עד כמה גדולה ועצומה היא מעלתה וסגולתה של ברכה בכוונה.

אברך שוחר ספרים נוהג היה לפקוד את אחת מהספריות הגדולות, מידי פעם היה סועד את ארוחתו באחת מפינות הספרייה ולאחר מכן היה מברך ברכת המזון בקול ובכוונה.

באחד המים כאשר סיים לברך נגשה אליו אישה צעירה ובפיה שאלה מוזרה, הגם שהיא אמנם אינה שומרת תורה ומצוות ואף הוריה מנותקים מכל קשר ליהדות, אך אבי אביה היה יהודי ירא שמים וזכור לה שהוא היה אומר בברכת המזון לפני ברכת ובנה ירושלים "שלא נבוש לא נכלם לעולם ועד", ועתה שמעה היא את האברך שהוסיף אמר שלא נבוש לא נכלם "ולא נכשל", והיא מבקשת הסבר על השינוי?

האברך לא הבין מה מביא אותה להתעניין בדבר שהיא כ"כ רחוקה ממנו, אך ענה לתומו כי ישנם הבדלי נוסחאות, וכך הורגל מילדותו. אך משום מה היה קשה לה לקלוט שישנם שינויי נוסחאות בברכת המזון שהוא דבר אחיד לכל ישראל. לכן הציע האברך שהוא ישלח לה העתק מנוסח הברכה כפי המופיע בסידור כדי שהיא תיווכח במו עיניה שישנם נוסחאות שונות ואלו דברי א-לקים חיים. הרעיון מצא חן בעיניה והיא רשמה את מען מגוריה על פיסת נייר ומסרה לו אותה.

עברו ימים ואף שבועות. העניין כולו נשכח מלב של האברך דנן. רק לאחר כמחצית השנה כשערך סדר בין מסמכיו, מצא את פיסת הנייר בין המסמכים. חיוך קל עלה על שפתיו כשהוא נזכר בשאלה המוזרה, הוא כבר עמד להשליך את פיסת הנייר בכך לסיים את הסיפור, אך במחשבה שניה החליט שעל אף שאינו רואה כל תועלת בדבר שהרי בוודאי נשכח הדבר גם מליבה, אעפ"כ מן הראוי שהוא יקיים את מוצא פיו, אלא שכאן התעוררה לה בעיה קטנה שהרי רחוקה היא הלזו מן הערך לדברים שבקדושה ויתכן שכאשר יגיעו הדפים אל תיבת הדואר הם יושלכו ישירות אל פח האשפה ח"ו, לכן החליט האברך לשלוח את ההעתק מנוסח ברכת המזון בדואר-רשום ולשרטט על המעטפה בכתב אדום ועבה "ולא נכשל", כדי שע"ז תיזכר במה המדובר.

אם מבחינתו תם הסיפור הרי שאצלה הוא רק התחיל, באשר לדאבון הלב הייתה היא במצב רוחני ירוד, הוריה אשר היו גרועים ממנה לחצו עליה להתחתן עם גוי ערל, אך משום מה לא היה לבה שלם עם צעד שכזה, ולכן היא דחתה את ההחלטה מיום ליום, עד היום בו הודיע לה הנכרי כי עד למחרת עליה להחליט סופית, כן או לא.

היה קשה לה להחליט, היא הסתובבה בביתה הלך ושוב מחשבותיה התרוצצו בקרבה, מצד אחד אין היא רואה כל חסרון בדבר אך משום מה מצפונה אינו שקט, קשה לה לזמר את ה'כן' ואף אינה רוצה לזמר 'לא'. אך הרבה זמן כבר לא נותר לה, צלצול הטלפון העיד שהגיע הזמן לתת את התשובה הסופית מעבר לקו נשמע קולן של הערל החפץ לשמוע תשובה על אתר. ה"כן" כבר עמד על קצה לשונה אך הנקישות שנשמע מעבר לדלת אילצו

אותה להניח לרגע את השפופרת, היא פתחה את הדלת ולבה עמד מפעום, בידי המושטות של הדוור הייתה מעטפה גדולה עליה כתוב כמו בדם "ולא נכשל", היא נדהמה, רמז ברור חד, אני בת ישראל, מה אני עומדת לעשות!?

עבר להם כמה שנים נוספות ובתיבת הדואר של האברך מיודעינו הונחה 'הזמנה לחתונה'. האברך פתח את המעטפה והתפלא לראות שאין הוא מכיר את בעלי השמחה, לא את החתן ואף לא את הכלה, הוא היה בטוח שאך בטעות הונחה המעטפה בתיבתו, אך הצצה נוספת בגב המעטפה הבהירה שאין כאן כל טעות, וכי ההזמנה נשלחה עבורו, עיון נוסף אף גילה כי בתוך ההזמנה נוספו כמה שורות בכתב יד המיועדות אליו באופן אישי בבקשה לקחת חלק בשמחה.

ביום המיועד הגיע האברך דגן אל אולם השמחה, הוא התחשב באחת הפינות בתקווה למצוא פנים מוכרות שייפתר לו את הספיקות, אך לשווא, ככל שזרמו האורחים אל האולם הוא הרגיש יותר בחוסר נוחות עד שהוא החטט לוותר על סקרנותו ולסוב על עקבותיו בטרם ימצא לו אי מי פנאי לשאול אותו אם הוא מצד החתן או מצד הכלה אולי מצד המנגנים.

אך דווקא בפתח היציאה ניגש אליו מאן דהו ושאל לשמו, הוא ענה לן בחופזה וכבר קרה לראות את עצמו בחוץ, אך הלה לא הרפה הוא בקשו לבא בעקבותיו היות והכלה רוצה לשוחח עמו. לקח לו קצת זמן להיזכר, אך בסופו של דבר הוא הבין כי כל החתונה אינה אלא בזכותו, הכלה הבהירה לו כי היא זו אשר קבלה לפני כמה שנים את ה"ולא נכשל" אשר הציל אותה מרדת שחת. היא ראתה בכך אות מן השמים ובאותו רגע החליטה לנתק את הקשר הנאלח עם הערל. מאז עשתה היא כברת דרך ארוכה אשר בסופה זכתה היא זה עתה להיכנס לחופה עם אברך ירא שמים היושב באהלה של תורה.

הגה בנפשך עד היכן מגעת כוחה של ברכה בכוונה, הן ברכתו של הסבא אשר נקלטה עמוק עמוק בתוך נשמתה של נכדתו והן ברכתו של האברך אשר עוררה את הנפש הנבוכה והצילה אותה מרדת שחת גם יחד עם הדורות הבאים אחריה - כולם נזקפים לזכות הברכה שנאמרה בקול ובכוונה. ואם בכוחה של ברכה לקרב אחרים מריחוקם כ"ש וכ"ש שמועילה להמברך עצמו להתקרב אליו יתברך.

אָנְכִי ה' בְּכָל צַעַד וּשְׁעָל: (ובחרת בחיים)

מעשה באברך תלמיד חכם וירא שמים שביקש לשאת בחורה צנועה, בעלת מידות ויראת שמים, למרות שידע שמצבה הכלכלי של משפחתה קשה מאוד. הוורט הגיע ונפגשו שני הצדדים של ההורים והם חתמו שכל אחד מתחייב להביא 30,000 אלף דולר בחתונה שתיערך בעוד כחודשיים. האימא של הכלה שידעה מה מצבם הכספי, לא ידעה איך היד של בעלה הסכימה לחתום על סכום שכזה. היא תמחה: 'איך אתה מתכוון לשלם את הכסף האם יש לך חסכון?' בעלה ענה: 'לא!' 'מה אתה מתכוון לעשות?', שאלה, 'וכי אתה רוצה לעזוב את הכולל וללכת לעבוד?' 'לא אני מתכוון להמשיך לעסוק בתורת א-לוקים חיים', ענה הבעל. 'עוד חודשיים החופה והבטחת את הכסף לפני החופה וכסף מנלן!?', תמחה האישה. 'ה' יעזור', הגיב הבעל.

אם הכלה לא נרגעה והלכה לאשתו של הרב אלישיב שתיתן לה עצה מה לעשות? הרבנית הפנתה אותה לבעלה הגאון הרב אלישיב, הרב שמע, ואמר לאישה שתגייד לבעלה לבוא אליו... ואכן האב הגיע לביתו של הרב, הרב דיבר עמו שיצא לעבוד, אבל האבא, האברך, אמר שאינו יכול להתבטל מהתורה. אך הרב לוחץ שאולי ייקח המלצה מכמה רבנים ויסתובב בבתי כנסת ויצבור לפחות חלק מן הסכום, אך האב בשלו... אמר לו הרב: 'ומנין תשיג את הכסף?' 'הקב"ה יעזור', ענה האברך: 'אתה חייב לעשות השתדלות', אמר הרב, 'גש לישיבה ממול, שם יש להם רשימת נדבנים רבים התומכים בהם, תאמר למנהל הכספים שאני ביקשתי שייתן לך רשימה של כמה נדיבים מחו"ל ותשלח להם מכתב'...

הבעל סוף סוף הסכים, ניגש למנהל הכספים וביקש את רשימת התורמים מחו"ל. המנהל הוציא תיק עב כרס והקריא לו רשימת התורמים מחו"ל. האב רשם את שמו של אחד הנדיבים התומך בסכום של עשרה דולר בהוראת קבע לישיבה, אחת לחודש, האב פנה לדואר ושלח את המכתב 'לנדיב הגדול' מארה"ב בזו הלשון: 'אנו משפחה ענייה ובתנו עומדת להינשא, התחייבנו לסך של 30,000 אלף דולר ואין באפשרותנו להשיג את הסכום, אנא סייע לי... האימא, לעומת זאת, לילות רבים הייתה דואגת כי מועד החתונה קרוב.

והנה יום אחד הגיע המכתב המיוחל, הם ציפו למכתב התנצלות שאין הוא יכול לעזור, ואולי זה ה-10 דולר שהוא רגיל לתרום מדי חודש בחודשו, ומי יודע אולי זה קצת יותר, אך הפלא ופלא צ'ק עם סכום של 30,000 דולר, והשמחה הייתה רבה ...

כשהדבר נודע למנהל הכספים הוא התפלא מאוד שהרי אותו אדם תורם סכום של 10 דולר בחודש, ופתאום תרם סכום כזה. בנסיעה הבאה שלו לארה"ב, הלך לאותו נדבן והנדבן אמר לו, תשמע, עשר שנים חיכינו וציפינו אני ואשתי לילדים והשקענו המון כספים בטיפולים וברופאים ועדיין לא זכינו. והנה בשבת בזמן פתיחת ההיכל התחננתי לקב"ה ואמרתי אם נזכה להיפקד בילד, אני מבטיח שהילד יגדל על ברכי התורה, ואנו נתמוך במשפחה עניה שצריכה סיוע כדי להשיא את ילדיהם, ואכן הנס קרה ונולדה לנו בת לפני 5 שנים שהאירה את פני הבית, ולדאבון ליבנו הילדה חלתה במחלה שהרופאים אמרו נואש, טיפולים רבים עברה הילדה ועברנו עמה חיים לא קלים, ואחרי טיפולים רבים פנינו לרופא מומחה בעל שם עולמי, וברוך השם לפני כחודש קיבלנו את תוצאות הבדיקות והיינו המומים, הילדה התגברה על מחלתה והיא כעת בשלבי החלמה אחרונים. באותו יום שקיבלנו את תוצאות הבדיקות. בדואר הגיע מכתב נוסף מאותה משפחה שביקשה סיוע לחתן את בתם, כמובן שזה לא היה קל לשלם לא אלף דולר ולא אלפיים, אבל התגברנו, הלכתי לבנק וביקשתי למשוך את תכנית החיסכון שלי והסכום היה בדיוק 30,000 אלף דולר, משכתי אותו ושלחתי אותו למשפחה, ומאז בתי בריאה ושלמה...

האב לא הסכים שבנו יתרום מח עצם ("להתעזן באהבתך", גליון 339)

מסופר על בחור חרדי שהלך ברחוב בבני ברק, באחד מלוחות המודעות ראה הוא מודעה על בחור צעיר שחלה במחלה הנוראה והוא זקוק בדחיפות להשתלת מח עצם.

הבחור מאוד ריחם עליו והלך לקופת החולים כדי לבצע את הבדיקות. לאחר כמה ימים התקשרו להודיע לו שהוא נמצא מתאים .

ניגש הבחור אל הרופא המטפל וביקש לפגוש את הבחור שהוא אמור לתרום לו מח עצם. כשנפגשו הוא ראה מולו בחור חילוני והתפתחה ביניהם שיחה ארוכה של כמה שעות, על המחלה, על הדת, ובכלל, על החיים. היתה זו שיחה שבה הם נקשרו אחד לשני בלב ובנפש . חזר הבחור החרדי לביתו וסיפר לאביו על הפגישה המרגשת שהיתה לו. האבא הקשיב לכל מילה ושאל מי הבחור, מאיזו משפחה הוא בא. ברגע שהבן אמר מי הבחור ומי אביו זעק אביו מי? הוא?? - "אני אוסר עליך לתרום לו!!!" "הבן נבהל מאוד מתגובת אביו, והגיב: "אבל אבא, זה פיקוח נפש!!" אך האב בשלו: "אתה לא תתרום לו!" הבן לא הבין מה קרה לאביו. הוא ניגש וסיפר את הסיפור לאחד הרבנים שהגיע באופן מידי לביתם. הוא ניסה לדבר על ליבו של האב ולשאול לפשר התנגדותו . פתח האב ואמר: אספר לך את הסיפור העומד מאחורי הסירוב שלי שבני יתרום לבנו מח עצם, ואין לי ספק שכבוד הרב יסכים איתי!" והאיש החל לספר :

אני ניצול שואה, בגטו היינו כמה גברים בתוך חדר אחד קטן, עובדים קשה ולא מקבלים אוכל. הבן הקטן שלי היה איתנו, אבל הגרמנים לא ידעו על קיומו כי היינו מחביאים אותו בתקרת העץ של החדר ובלילה היינו מוציאים אותו. אותו אדם שאנחנו מדברים עליו שאתם רוצים ומתחננים שנתרום לבנו מח עצם, היה מומחה לבניית פצצות, הוא היה עובד בשביל הנאצים ובונה להם פצצות! לכן הוא היה מכובד מאוד, היה מסתובב בגטו בגאווה עם שני שומרי ראש.

יום אחד הוא נכנס לחדר שלנו עם מקל בידו, והחל לדפוק על הקירות עד שהגיע לתקרה. כשדפק בחוזקה על התקרה נפלו כמה עצים והבן שלי צנח מהתקרה . הוא תפס את בני בחוזקה, עיקם את ידו, הוציא אותו החוצה וסגר את הדלת. ואז שתי יריות נשמעו באוויר, שתי יריות שפילחו את ליבו לנצח "...ועכשיו אמור לי כבוד הרב, איך אוכל לסלוח?! בני לא יציל את בנו!!"

אמר לו הרב, "אני מבין לליבך, אבל מה הבן שלו אשם?! ומלבד זאת, יש לנו אפשרות לעשות פה קידוש ה' גדול: "בוא נלך ונדבר איתו". והאבא הסכים. הם הגיעו לפתח ביתו של האיש, וכשנפגשו עיניהם, האב הנרגש כמעט והתמוטט, אבל אז פתח האיש את פיו ואמר: "שנים רבות אתה כועס עלי, וכל החיים חיכיתי לרגע שאפגוש אותך ולא עלה בידי. ומשמים זימנו לנו את הרגע הזה עכשיו. וכאן הוא חשף תגלית מרעישה - " : הגרמנים רצו להרוג את כל הגברים בחדר שלכם. כי ידעו שיש שם ילד קטן "שגונב" להם. אני רציתי להפחית את הנזק ואמרתי להם שאלך ואהרוג רק את הילד , כדי להציל אתכם. כשהוצאתי אותו החוצה, לא הייתי מסוגל להרוג אותו, אבל השומרים היו לידי. לכן יריתי שתי יריות והרגתי את שני השומרים! משם הברחתי את הילד למנזר שהיה בקרבת מקום. הגרמנים שידעו שבגדתי בהם לא יכלו להרוג אותי כי הם היו זקוקים לידיע שלי בבניית פצצות, ולכן

הם רק פצעו אותי . כשנגמרה המלחמה הלכתי למנזר וביקשתי את הילד שהשארתי שם... הם החזירו לי אותו... ואני גידלתי אותו כל השנים בחום ואהבה. והילד הזה... הוא בעצם "הילד שלך"!! "הילד שלי שזקוק להשתלת מח עצם... - הוא בעצם הילד שלך!!!"

השעון שהציל (פניני פרשת השבוע)

שעוני יוקרה מאוספים נדירים, הוא תחום תחביבי למדי, ולמרות זאת - הוא מגלגל מיליונים רבים. למי מביננו שאינו מכיר, נציין כי ברחבי תבל ישנה קבוצה לא מבוטלת של אנשים, שהתחביב שלהם הוא איסוף - ולפעמים גם סחר בשעוני זהב או מותג יוקרתיים, בעיקר נדירים והיסטוריים. למותר לציין כי אלה העוסקים בתחום זה חייבים להיות אנשים אמידים במיוחד, שכן מחירם של שעונים כאלה נע מעשרות אלפי שקלים ועד מיליונים...

אחד מנגידי משפחת הלפרין המפורסמת, נמנה על חובבי שעוני הזהב היוקרתיים. ביום מן הימים נחשף לשעון זהב יוקרתי עומד למכירה. הוא בירר על השעון, עמד על טיבו, נדירותו, ייחודיותו ואיכותו, וכששמע שמחירו עומד על 200,000 ש"ח - הבין כי מדובר במחיר מציאה עבור שעון שכזה, וביקש לרוכשו. החברה המוכרת התחייבה כי השעון יסופק תוך 3 חודשים, ולו לא נותר אלא להמתין לבואו...

התקופה חלפה, וביום בו יצא לקחת את השעון, קיבל הנגיד שיחת טלפון מידידו, שסיפר לו על טרגדיה נוראית שפקדה משפחה קשת יום, כאשר קצר חשמלי הוביל לשריפת ענק, מאכולות האש אכלו את הבית, ארונותיו, הבגדים, הריהוט, הציוד - הכל נשרף. 'שומו שמים!' - ביכה הידיד - 'משפחה נזקקת מאז ומקדם, ועתה כל ביתם עלה בלהבות. בחסדי שמים אין נפגעים בנפש, אולם הנזק הכלכלי אדיר, מוערך בכ 400,000 ש"ח. מנין תביא משפחה נזקקת סכום כזה?!'

הנגיד שמע, ושקע בהרהורים. למעשה יש לו ברגע זה 200,000 שקל ביד, הסכום המיועד לרכישת השעון היוקרתי, שהוא מצפה לו כבר שלושה חודשים. קשה לומר שהוא מחוייב לוותר על חלומו לרכוש את השעון, ומנגד - איך יערב לו לרכוש שעון בסכום כזה, אשר יכול לכסות חמישים אחוז מהנזק של המשפחה האומללה שכל ביתה עלה בלהבות?!'

דקות ארוכות התלבט. צד אחד בלבו גער בו כל הזמן: 'את השעון הזמנת, והוא שלך. תרכוש אותו כמתוכנן, ואחר כך תיתן תרומה יפה, אפילו הגונה, כמה אלפי שקלים. מה קרה? האם כל עולה של המשפחה המסכנה הזו מוטל עליך?' - ואילו הצד השני לא ויתר, ושב והעלה בעיני רוחו את דמעת המשפחה על ילדיה, נטולי בית, זרוקים ברחוב ללא כל צרכים בסיסיים. 'הסכום שבידיך יכול להציל אותם, להציל. איך בעד שעון מיותר אתה על הצלת משפחה?!'

לא קלה היתה המלחמה הזו, הקרב התוך-לבבי הזה. בסופו, הכריע באומץ ובגבורה: כן. המשפחה הנזקקת שביתה עלה בלהבות, יקרה בעיניו יותר מכל שעון יוקרתי. הוא וידא שהוא יכול לבטל את עיסקת הרכישה, ובחר לבטלה ולהציל את המשפחה, להעביר לה את 200,000 השקלים שבידיו. וכדי להשלים את המשימה, בבחינת 'מצוה גוררת מצוה', גייס הנגיד גם את אחיו, שיתן גם הוא 200,000 ש"ח נוספים, ובכך הושלם הסכום שאיפשר את הצלת המשפחה ושיקום ביתה!

אם נראה שהסיפור מסתכם בזאת, הרי שיש לו המשך מפתיע: שלוש שנים אחר כך, בתחילת שנת תשע"ז, פרצה שריפת ענק במבואות ירושלים. היא התלקחה ביערות שסביב המושב 'בית מאיר', ועד מהרה פרצה אל המושב פנימה, והחלה אוכלת מכל הבא ליד. מכוניות היו למאכולת אש, גינות נאות עלו בלהבות, בתים נשרפו כליל. בניסי ניסים הצליחו כוחות ההצלה לחלץ את בני האדם מהיישוב, אולם הנזק היה אדיר, עשרות בתים הפכו לעיי חרבות שרופים עד היסוד...

בין הבתים הניצבים ביישוב, נמצא גם ביתו של אותו נגיד. הוא לא היה ביישוב באותו יום, אולם בני ביתו שהו בבית, חולצו אף הם יחד שאר תושבי היישוב, והותירו מאחור בית נאה ומטופח, יפה ומהודר. רגע לפני שעזבו העיפו מבט לעבר הבית וסביבותיו, כשליבם מבין שכנראה זו הפעם האחרונה שהם רואים אותו עומד על תילו, שכן האש משתוללת ושורפת הכל...

יום וחצי היה היישוב סגור ומסוגר, תושביו הוברחו ורק כוחות הכיבוי וההצלה פעלו בו. לאחר מכן ניתנה הרשות לתושבים לשוב ולהיכנס אל היישוב, ואז ראו הכל את היקף האסון - עשרות בתים שעלו באש, נזק עצום ובלתי נתפס. רק בית אחד שרד: בית משפחת הלפרין!

הבית מימין שרוף כולו, גם הבית משמאל, גם הבתים ממול. האזור כולו שרוף לחלוטין, הבתים כמו נעלמו אל תוך חור שחור ומפויח. רק ביתה של משפחת הלפרין ניצב בגאון, לא ניזוק אף לא בשריטה קלה. האש הגיעה אל הגדר המקיפה את החצר, ופשוט דילגה באלגנטיות אל הבית הבא. ביתם היה להם לשלל, הבית היחיד שניצל כולו!

לא מעט אנשים באו למקום, בוהים במחזה הפלאי. בית אחד, שעמד בטבורה של הדליקה, בעיצומה של השריפה, אולם מאכולות האש דילגו מעליו והוא נותר שלם ויפה כשהיה. ואין זאת אלא שבית זה הוא עדות דוממת אולם מרעידת לב, עד כמה כח הצדקה שניתן למשפחה שביתה נשרף - היה כתעודת ביטוח לביתו של מי שהתמסר כל כך למענה, כיצד עמד והגן על ביתו של מי שנענה לזעקתה של המשפחה ניצולת האש, לבלתי יקרב אליו ניצוץ או גחל.

סיפור מופלא זה, שפורסם בספר 'האמנתי ואספרה', ממחיש כמה גדול כח הצדקה, עד היכן הוא מגיע. הנה כי כן, בידיכם להיכנס למושב 'בית מאיר' ולראות בעיניים, שכח הצדקה הוא הפרקליט החזק ביותר בשמים, יש בו עוצמה אדירה, יש לו כח עצום, ובית שניצב על תילו כשכל הבתים מסביב שרופים - הוא עדות לכך. הבה נבין גם אנו, כי כשפונה אלינו עני ומבקש עזרה, כשניתנת לנו הזדמנות לתת צדקה, בידינו הדבר לרכוש עכשיו פרקליט רב כח, 'לשחד' את בית דין של מעלה ולהיטיב את מצבינו. וככל שניתן, ברוחב לב, בשמחה, בהתלהבות ובהתרגשות - כך נזכה לראות את ברכת ה' עין בעין ולחוש את עוצמת ברכת הצדקה בכל מעשי ידינו!

ביקור חולים והכנסת כלה (נסים בכל יום)

ר' יחזקאל, גבאי צדקה היה. נזדמנה לידו מצוות הכנסת כלה. בא לפניו חתן יתום, שאין ידו משגת, אפילו להוצאת עריכת החתונה. גם הורי הכלה לא יכלו לעזור הרבה. הבית דל, האב חולה, וההוצאות כבדות מאד. וכך מספר ר' יחזקאל:

הלכתי למספר אנשים שאני מכירם כנדיבים, ואספתי מה שאספתי. אבל עדיין היה חסר לי סכום גדול. נזכרתי שיש לי מכר טוב, איש עשיר מאוד ידו פתוחה תמיד לכל דבר מצוה. בטוח הייתי שייתן בעין יפה למצווה חשובה זו של הכנסת כלה. מיד אחרי תפילת שחרית הלכתי אליו, כי ידעתי שבשעה זו אמצא אותו בבית. כשעמדתי ע"י הדלת, היה נדמה לי שאני שומע קול בכי חנוק. היססתי. האם אצלצל בפעמון, או שמא אין השעה כשרה לכך? אבל הרי אני שליח מצוה, הזמן דחוק, ואסור לי לאכזב את החתן והכלה ומשפחותיהם. לחצתי קלות על פעמון הדלת. שמעתי צעדים מהירים, מישהו ניגש לדלת ופתח. היה זה מכרי, פניו היו חיוורות מאד ועיניו נראו אדומות עייפות, הוא ברכני בשפה רפה. "מה קרה? האם מישהו חולה?" שאלתי בלחש. כנראה לא באתי בזמן מתאים, אבל העניין שבגללו רציתי לדבר אתך, חשוב וגם דחוף. "מכרי, רמז לי לשבת ולומר את מבוקשי. סיפרתי לו על החתן והכלה העניים. על הצרכים הרבים ועל הסכום הגדול שעדיין חסר לו ושאותו אני מקווה לקבל ממנו... הוא התנצל בפני": אינני יכול לעסוק עכשיו, בשום דבר אחר, אנא סלח לי ובוא נא בפעם אחרת, אין ראשי צלול עתה... בני היחיד חלה במחלה מסוכנת, מצבו הולך ומחמיר. הוא בקושי נושם. אנו מצפים בכל רגע לרופא שיבוא. וגם אם יבוא, מה יוכל לעשות?! הרי החולה נמצא במצב של גסיסה חלילה, כמעט שלא נותרה בו רוח חיים!"

לא ידעתי מה לומר לאב האומלל, בשעה שבנו יחידו נוטה למות. חשבתי שמוטב אלך ולא אפריע לו. אבל אז חשבתי מה יהיה על החתן והכלה האומללים? פתאום צץ במוחי הארה מלמעלה... נזכרתי בדבר ששמעתי בשם גדולי ישראל. אחזתי בשרוולו של בעל הבית ואמרתי לו: אנא, הקשב לי רגע קט, הרי אתה יודע, מה אנו אומרים בכל בוקר בברכות השחר: "אלו דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה, והקרן קיימת לו לעולם הבא... וביקור חולים והכנסת כלה ולויית המת..." חכמינו ז"ל הכניסו את מצות "הכנסת

כלה" באמצע, בין "ביקור חולים" ל"הלוויית המת", ולא במקרה נכתב הדבר, חז"ל ברוח קודשם באו ללמדנו, כי מצות הכנסת כלה בכוחה להגן ולחצוץ בין החיים ובין המתים! סגולה מיוחדת יש בה, שהחולים יבראו, ולא יצטרכו להגיע למצב של "הלוית המת..." האב המיואש התעודד. חשב מספר שניות ומיד החליט, הוא נכנס לחדר סמוך, וכעבור מספר דקות חזר ובידו כל הסכום שהיה נחוץ להכנסת כלה. דמעות עלו בעיניו. ברכתו אותו בכל לבי: ה' יתברך ישלח במהרה רפואה שלימה לחולה בתוך שאר חולי ישראל" ויצאתי.

וראה זה פלא! לא עברו שעות מועטות, ומכרי מופיע בביתי, כולו נרגש מרוב שמחה, תפס בידי ברוב התרגשות ומודיע לי: מן השמים נשלחת אלי היום, להציל את חיי בני. מיד כשיצאת מביתנו, הגיע הרופא והיה מופתע מאוד מהשינוי הפתאומי. לא מצא הרופא די מילים להביע את פליאתו... ואמנם המצב של בנו הולך וטוב, הוא ממש מתאושש משעה לשעה. ברוך ה', כבר יצא הוא מכלל סכנה! ממש נפדה ממות בטוח לחיים!"

סגירת מעגל בשדה התעופה

ר' משה נחשב ליהודי אמיד, לא עשיר מדי אך גם לא דל נכסים. התפרנס בכבוד, רכש כמה השקעות, הפרוטות והשטרות היו מצויים בכיסו. דבר לא הכין אותו לרגע הדרמטי בחייו: היה זה בערב של יום, כשבביתו נקשו שני יהודים מוכרים, וביקשו את עזרתו למען כלה יתומה שצריכה להינשא. הוא קיבלם בכבוד רב, האזין לסיפור קורע הלב על הנערה המסכנה שהתייתמה מאביה, והקשיב גם למצב הכלכלי הדחוק של הצדדים השושבינים. מבועי הרגש שלו נפתחו, לבו התרכך, ובאחת קם והכריז: 'הריני מקבל על עצמי את כל הוצאות נישואיה - חתונה, נדונה, הלבשה, קניית דירה, הכל בכל מכל כל. הכל עלי!' מבקשי טובתו היו מופתעים מנדיבותו, אך הוא הסביר במילים פשוטות: 'לנערה שסבלה כה רבות לא מגיע סבל נוסף, לא מתאים שגם בעת נישואיה תהא שמחתה באופן המינימלי ביותר. בשביל זה אני כאן - 'אמר, שלף את פנקס השיקים שלו, והעביר את כולו חתום לידי העוסקים במלאכת הקודש להכניס את הכלה לחופה, לבל יחסר המזג... הנערה נישאה, ר' משה עמד בדיבורו ושילם את כל הוצאות החתונה, ולא נחה דעתו עד שראה כי הזוג הצעיר יושב שליו ושאנן בדירה החדשה שקנה להם בפרויקט נאה. הוא שמח והתמלא סיפוק מהעובדה כי זכה להעניק תרומה הגונה להקמת בית בישראל, וחש כי הזכויות הללו יעמדו לו לדורי דורות...

כמה שנים אחר כך, החל ר' משה לחוש כאבים בחזהו. הוא דרש ברופאים, עבר כמה בדיקות וצילומים, ולבסוף, נקרא לחדרו של רופא בכיר לפגישה שהוגדרה רצינית. 'הנוראה שבמחלות!' - פסק הרופא את פסוקו ולא העז להביט בר' משה שלבו צנח לנוכח בשורת האיום... ר' משה יצא את חדרו של הרופא, ומיד קרס על הכיסא הסמוך. לבו לא עמד לו לבשר את הבשורה לבני משפחתו, עד שאזר אומץ וסיפר לרעייתו על האבחנה המדויקת והכואבת, תרתי משמע. מני אז הפכו ימיו ולילותיו לסיוט מתמשך, הוא נכנס ובא בשערי בתי החולים, ולבסוף גם עבר טיפול מסוים שנכשל - והטיל עוד סלע ענקית על לבו המחשב להישבר...

לאחר אינסוף התייעצויות והתלבטויות, בעצת העסקן הרפואי הנודע הרה"ח ר' אלימלך פירר שליט"א, הוחלט כי ר' משה יטוס לניתוח רפואי סבוך ומורכב בחו"ל. ארגון 'עזרה למרפא' הצמיד לו מתנדב שילווה אותו בהליך הניתוח המסובך, והם קבעו להיפגש בשדה התעופה לפני העלייה למטוס. בשדה התעופה פגש ר' משה את המתנדב, זה שילווה אותו לאורך המסע כולו ויטפל בכל הסידורים הטכניים הדרושים. ר' משה הביט בו פעם ופעמיים, משהו בתווי פניו היה מוכר, ולפתע, הגיחה ממבועי זכרונו של ר' משה דמותו של המתנדב כחתן צעיר וחייכן, והוא שאל-צעק-שאג: 'יוסי' ? 'אכן כן' - השיב המתנדב בחיוך רחב, 'זה אני. אני פה ללוות אותך, להיות אתך.' אבל ר' משה לא שמע, עיניו הצטעפו בדמעות, רעד חלף בגוו וכל כולו התנועע בהתרגשות: 'התחתנת אולי לפני שבע שנים, בתאריך פלוני, באולם פלוני, עם כלה פלונית' ? 'אכן כן', שב יוסי ואישר בחיוך רחב. 'אוי, אני לא מאמין!' - קרא ר' משה בהתרגשות ונתן דרור לדמעותיו. הוא לחץ את ידו של יוסי בחום, ואמר לו: 'אני כבר יודע שהניתוח יצליח, אני כבר מרגיש שהטיפול יצליח!' בעזרת השם, כמובן! - השיב המתנדב המבולבל, אינו מבין וכולו תוהה מה מתרחש לנגד עיניו. 'הרי זכיתי לשאת בהוצאות נישואיכם, אני הייתי האיש שמימן את כל ההוצאות לחתונה שלך ושל רעייתך, וגם את הדירה בה אתם חיים עד היום הזה!' - אמר ר' משה ושפשף עיניו כלא מאמין... הלא תבין', הסביר, 'כי אני חש שברגע הזה, שלח לי אבא שבשמים מלאך להצילני. מאלפי המתנדבים הפעילים נבחר דווקא מתנדב שזכיתי להעניק לו צדקה ברוחב לב לפני הרבה שנים. יש חשבונות שמים בעניין הזה, בורא עולם שלח אותך אלי! כי כפי שזכיתי להיות השליח להצילכם בעת נישואיכם, כך נשלחת אתה להציל אותי בעת האיום על חיי!'

קשה לתאר את ההתרגשות הרבה, כשהתברר שהמתנדב שנשלח להיות לעזר ואחיסמך בהצלת חייו של ר' משה, הוא לא אחר מהחתן שעבור כל מחסורו דאג ר' משה עצמו, שבע שנים קודם לכן ! ואכן, ר' משה ויוסי שהו בחו"ל כחודש ימים, במהלכו עבר ר' משה את הניתוח המסובך בהצלחה כבירה, כשידו של יוסי - לו סייע בעבר ועתה השיב לו בסיוע - לא משה מתוך ידו. יחדיו עברו את התהליכים הרפואיים הסבוכים, יחדיו התבשרו כי הניתוח הצליח מעל ומעבר למשוער, ויחדיו שבו לארץ כשר' משה בריא ומחייך כמקדם !

סיפור זה, שפורסם בספר 'האמנתי ואספרה' בשם הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, חושף את האמת המוחלטת הידועה לנו זה מכבר: לתת זה לקבל, להעניק זה לזכות!, כשיהודי נותן מעצמו, מקדיש מכספו, מסייע לנזקק, פותח לב למען דל ואביון - הוא עוזר קודם כל לעצמו, וזוכה שבורא עולם ישיב לו שבעתיים ויזכה אותו באינסוף ישועות ונחמות !

הבה נפתח את הלב ואת הכיס, הבה נכבד את העני ונעניק לו ברוחב לב. העני הזה עשוי להתברר כשליח ההשגחה העליונה להציל את חיינו, ברבות השנים והימים אולי עוד יתברר לנו עד כמה כשסייענו לו - זיכינו את עצמנו. וגם אם לעולם לא נדע, אך את זאת בטוח נדע : לעולם אין אדם מעני מן הצדקה, תמיד זה עובד הפוך... ההשקעה בצדקה היא הטובה בעולם, היא המניבה והכדאית ביותר. כשיהודי מעניק תרומה ככל יכולתו בחיוך רחב - הוא זוכה לפתוח לעצמו שערי ישועות ורפואות, בריאות ופרנסה, ברכה והצלחה!

פגיעה בתלמיד חכם ותוצאותיה

כידוע, הספרדים מתחילים באמירת סליחות החל מראש חודש אלול. אולם בנוסף לאמירת סליחות עלינו לעשות חשבון נפש ולראות האם חלילה לא פגענו בזולת. הפגיעה בבין אדם לחברו היא קשה ביותר. יתכן שהאדם סובל חלילה מבעיה כלשהי בגלל שפגע ביהודי אחר. לכן עלינו למשמש ולפשפש במעשינו, לעשות חשבון נפש וכמובן לבקש מהשני סליחה אם חלילה פגענו בו.

לפנינו מעשה מופלא ביותר שסיפר מגיד המישרים, הרב מנחם שטיין שליט"א, על עניין זה: "כבר שנים רבות שאני ומשפחתי זוכים לטפל ולעזור ליהודי יקר הסובל מבעיות רבות בגופו ל"ע. הוא סובל צער קשה וייסורים נוראיים וקשים במשך שנים. הוא מרותק למיטה במשך חודשים שלמים ועובר טיפולים לא קלים. הרופאים שטיפלו בו הגדירו את מצבו כאחד הזקוק לנס רפואי מכיוון שאין בידי הרפואה יכולת לעזור לו".

באחד הימים, כששהיתי ליד מיטתו של אותו יהודי, אברך נכנס לבקר את החולה. לאחר שיצאנו מחדרו, דיברנו וריחמנו על אותו יהודי. אותו אברך סיפר לפי תומו: "דעו לכם כי אני מכיר היטב את החולה כבר שנים רבות. אני ראיתי כי מצבו הרפואי התחיל מיד לאחר דין תורה שהיה לו בענייני ממון בבית הדין בפתח תקווה. הוא חלה מספר ימים ספורים לאחר מכן. מאז חלה הידרדרות רפואית במצבו עד עכשיו". נדרכתי כשמעתי את הדברים האלו. מכיוון שחששתי שאכן מצבו הבריאותי קשור לאותו דין תורה, שאלתי: 'תוכל בבקשה לספר לי מה היה?'". האברך סיפר:

'לפני מספר שנים פרץ ויכוח בין החולה לבין אחד ממכיריו על סכום כסף מסוים. מכיוון שלא הצליחו להגיע לעמק השווה הם החליטו לפנות לבית דין הרבני בפתח-תקווה. הם יציגו שם את טענותיהם ובית-הדין יפסוק בעניינם" "הם ניגשו לבית-הדין. האב"ד ששימש אז היה הגאון הרב שלמה שמשון קרליץ זצוק"ל" (שימש שנים רבות אב"ד ומח"ס 'עטרת שלמה' ו'משפטי שלמה'). 'היהודי שלנו הרצה את טענותיו בפני בית-הדין. לאחר מכן הוא נשאל מספר שאלות וענה עליהם. לאחר מכן, השני ענה לשאלות שנשאל והציג את טענותיו". " מרן הרב קרליץ ישב יחד עם חברי בית-הדין. לאחר דיון בענייני החליטו כי היהודי שלנו חייב בדין, ולכן עליו לשלם לשני את הכסף. כשמע את פסק הדין, הוא זעם ולא נרגע". " הוא השמיע מילות גנאי חמורות מאוד כנגד האב"ד וזלזל בו. הנוכחים היו המומים לשמוע את דבריו. חלק מהם גם ניגשו אליו וביקשו להרגיע אותו ולהוציאו מבית - הדין". " הוא סירב להירגע והמשיך לגדף את האב"ד. רק אחרי דקות ארוכות הוא יצא מבית-הדין כשהוא ממשיך לרטון כנגד הגאון הגדול הרב שלמה שמשון קרליץ זצ"ל".

מספר ימים לאחר מכן חלה. הוא הסתבך בחוליו עד עכשיו. הוא מרותק למיטת חוליו כבר במשך שנים רבות ויד הרופאים קצרה מלהושיע". מיד כשמעתי את הדברים הייתי מזועזע. הרי מובא בגמרא: 'אמר רב יהודה אמר רב: 'כל המבזה תלמידי חכמים - אין לו רפואה למכתו'. 'הרמב"ם כתב: 'לא חרבה ירושלים עד שביזו בה תלמידי חכמים'. מהמשנה אף למדנו 'אפיקורס - זה המבזה תלמידי חכמים'. ואין לו ל"ע חלק לעולם הבא"'. !

חומרת העוון של ביזוי תלמידי חכמים היא עצומה. גם לאותו חכם אסור למחול על כבוד התורה אם ביזו אותו בפרסיה. כל מי ששומע ביזיון תלמידי חכמים ולא מוחה - עתיד לתת את הדין על כך". "צריך לאסוף עשרה אנשים ולגשת במהירות לציונו של הצדיק הרב שלמה שמשון קרליץ זצוק"ל ולבקש עבור מיודענו מחילה, סליחה וכפרה על הביזיונות".

אספנו עשרה אנשים ונסענו לבית העלמין פוניבז' בבני ברק. התחלנו לומר תהילים ולאחר מכן השתטחנו על הציון של הגאון. ביקשנו בדמעות ובבכיות כי ימחל לאותו יהודי שעובר צער וייסורים נוראיים וקשים. סיימנו את בקשת המחילה ופנינו חזרה כל אחד למעונו". למרבה הפלא, כבר למחרת הורגש שיפור עצום אצל מיודענו שחולה כבר שנים רבות. מצבו הגופני השתפר מיום ליום. לאחר מספר שבועות בודדים בלבד הוא קם ממיטת חוליו שבה היה נתון במשך מספר שנים". "הרופאים היו המומים. הם הגדירו את מיודענו כ'נס רפואי'. זה מקרה חסר תקדים ברפואה, שגוף לאחר שנים של דעיכה הצליח לרפא את עצמו". "בס"ד מצבו השתפר מאוד וכיום הוא חזר ללמוד בכולל". הרב מנחם סיים את הסיפור וחתם את דבריו: "אני מספר את הסיפור המזעזע הזה ברבים, בכל הזדמנות, כדי שיזהרו בדיבור ובמיוחד שלא יפגעו חלילה בכבוד תלמידי חכמים, שעונשו חמור ביותר בעולם הזה ובבא!".